

DRAKENWERELD

STEVEN VLAEYEN

De lege krijger

De soldaat snelde door het woud. Zijn harnas bedekte zijn hele wezen, zijn vizier liet de gepaste ruimte aan zijn blik om te zien tussen welke bomen hij zijn paard moest sturen, over welke boomstammen hij moest springen, door welke stroompjes hij moest galopperen.

Er was niemand in het woud, en dus was er ook niemand om hem te zien voorbijsnellen. De dieren keken op naar zijn volle galop, en wijdden zich dan weer aan hun dagelijkse taken van voedsel opnemen en luieren in het struikgewas.

Hij reed als een geest, dag en nacht, verder en verder door het woud, waar maar geen einde aan kwam. In de nacht veranderde zijn harnas in een indiaans kostuum, gemaakt van dierenhuid en getooid met edelstenen en arendsveren. Overdag veranderde zijn middeleeuwse zwaard in een katana, en het harnas dat hij droeg werd doorzichtig in de schaduw. Dan schemerde een zwarte kimono door, en zijn helm met vizier werd vervangen door een zwarte doek die juist zijn ogen vrij liet.

De vorige levens van deze spirituele krijger schemerden door zijn wezen, en joegen hem voort vol begeestering en doelbewuste tred.

Aan de flanken van zijn paard hing een tas. Een bloem was daarin gekropen, en hield het manuscript gezelschap dat hij naar de Drakentoren bracht. Het was een boek met een lederen kaft, en perkamenten bladeren, waarop een heilige tekst geschreven was. Die moest de revolutie van de draken sturen.

De draken hadden de laatste eeuwen geslapen, en niemand had hen nog gezien. Ze sliepen in verre jungles, op hoge bergtoppen, ze overwinterden in de woestijn en onder de zeespiegel. Zolang niemand in hen geloofde, toonden ze zich niet. En de mensen vergaten zo gauw, dat hun bestaan zelfs in de legenden en volksverhalen nauwelijks nog werd vermeld.

De ninja-sjamaan in zijn blinkende harnas was echter op weg naar de toren waar de revolutie van de draken zou beginnen. Hij had geen vlees, geen beenderen, enkel een hart dat brandde tussen zijn ogen, en zijn visie was gefocust en gedreven. Hij zou het manuscript op de heilige steen leggen, en in het hart van elke draak zou de toekomst worden geboren. Dan zouden ze uitvliegen uit hun grotten, hun woestijnen, ze zouden oprijzen uit de jungles en de oceanen, en ze zouden met hun onmiskenbare vleugelslag de boodschap van een nieuwe tijd verspreiden onder alle mensen ter wereld.

De mens had geleefd, voor eeuwen, millennia zelfs, onder de nachtmerrie van het ego. Bezit en macht waren de drijfveren geweest van koningen en kapitalisten, en de wereld was ziek en moe geworden. De wereld had een burnout die niet te ontkennen was. Mensen waren ziek, en de enigen die het in deze laatste dagen van de oude tijd schenen vol te houden, waren de wanhopige meesters die de zweep in handen hadden. De rijken, de politici, zij hadden nog kracht, maar de slaven die elke dag hun gesel moesten gehoorzamen, waren de uitputting en de dood nabij.

De draken zouden komen om hen vrij te maken, hun boeien open te smelten in prachtige beelden van de Moeder die met hen leed.

Het was duidelijk, voor eenieder die kon zien, in deze eindtijden, dat de Moeder ook ziek en uitgeput was. Haar rivieren waren vervuild met afval en gif, haar lucht was op sommige plaatsen niet meer in te ademen, en haar vruchten waren vervuld van gifstoffen en leeg van voedingswaarde. De wereld was nog slechts een kunstmatige zeepbel, die elk moment kon uiteenspatten en de volle wanhoop reveleren van wie geen druppel leven meer vinden kon.

En hoewel zij steeds harder zweepten en sloegen, zouden de industriëlen en de politici ook straks het einde van de wereld voelen. Ze wisten ergens wel dat ze aanstuurden op het einde van alle bestaan, maar ze voelden zich geroepen alles te verwoesten, en in hun zelfmoord al de anderen mee te nemen.

Het was een raadsel wat deze mensen zo haatdragend en destructief maakte, maar in de duistere eeuwen van het ego had hun schaduw eeuwenlang de aarde gegeseld, de mens, de dieren, het geheel van hun Moeder de natuur.

Nu was de tijd gekomen waarop de Moeder haar laatste wil had voltrokken. Iemand zou opstaan uit de glorie van zijn vorige levens, en hij zou geen vlees hebben, geen beenderen, geen angst geen medeleven, hij zou enkel dromen van de draken en in de nachten waarin zijn geest naar de hogere wereld reisde, zou hij het geschrift ontvangen dat hij in hun ziel mocht leggen, opdat zij de boeien zouden smelten, en de zelfmoordprofeten in hun begeerde grafkelders leggen.

Daarop zou zo een passie openbreken, onder alle mensen ter wereld, en nooit nog zou de duisternis het licht verbergen, nooit nog zou de kwaadheid van het kleine zelf de mensheid ketenen en slaan.

De krijger was gedreven, met een roos bengelend uit zijn lederen tas, tegen de flank van zijn onvermoeibaar paard, met daarin het manuscript dat de draken zou laten ontwaken na al de teloorgang van de wereld. Dra zou hij de Drakentoren bereiken, en het kwarts zou zijn boodschap uitseinen in het hart van elke vleugeldrager die nu nog lag te slapen.

Hij snelde en snelde voort, en de dieren keken op, en aten verder, en speelden weer in de stroompjes, en wasten zich, en legden zich dan weer te drogen onder de bladeren in de schemer van de zon.

En de Moeder droomde...

De boodschap van de draken

De Moeder droomde dat haar uitverkoren zoon de toren bereikte, en uit haar droom werd de toren geboren en hij doemde op in het blikveld van de krijger. Hij stalde zijn fiere paard aan de voet van de rots, en betrad de trappengang aan de voet van het sprookjesachtige bouwwerk. Vastberaden besteeg hij trap na trap en baande zich een weg naar boven. Daar vond hij een kamer, eenvoudig en toch mooi, waar in het midden een ronde houten plank stond, met daarop een tablet van kwarts. Rond het tablet lagen andere stenen, jade, turquoois, amethyst, tijgeroog. Hij plaatste het manuscript op het doorzichtige tablet in het midden van de toren, en een gloed schemerde door het boek, en de kaft scheen tevreden te lachen, en de bladeren bewogen als door een zucht van de wind gebaad.

Het kwarts werd gevuld met zonneschijn, en kleuren straalden uit de stenen rondom geplaatst. De kamer werd een palet van kleur en lichtstralen en onder hem rustte het woud, en hij zag een eland zijn gewei oprichten en de hemel groeten.

Aan de verste uiteinden van de Aarde begonnen eeuwenoude wezens hun ogen te openen. Het waren de draken die zover als de mensen zich herinnerden hadden geslapen, en hun vurige vleugelslag hadden bewaard voor de dag dat de Moeder hen zou wekken. Zij openden hun ogen vol van winterslaap, en in hun oren klonk het boek, en in hun hart ontsproot het verlangen de boodschap van verlossing met de mensenziel te delen.

De draak van het noorden, de draak van het zuiden, de draken van oost en west, van boven en beneden en ook de draak van binnen sloegen hun vleugels uit, en uit de ijzige werelden van de polen, uit de vochtige jungles en de droge woestijn, uit de diepte van de oceaan, uit de steppes en zelfs uit de werelden achter de zon, stegen zij op en zetten koers naar de meest verdrukte van alle landen.

En wanneer zij daar verschenen, als vreemde vormen in de lucht, stopten de mensen met hun arbeid, de hamers vielen op de grond, de schapen liepen weg van de scheermachines, de koeien vroegen zich af wat er met het melken was gebeurd.

De draken vlogen en vlogen rond aldoor de wijidse hemel, en er was geen mens die hen niet zag, in de blauwe lucht, schitterend onder de zon. En hun boodschap weerklonk rechtstreeks in het hart van ieder mens.

Ze zeiden: "De Moeder heeft ons gewekt, en de Moeder heeft ons geroepen. Wij brengen haar woord, en haar boodschap van verlichting, opdat het gejammer en geweeklaag niet langer heersen zou, en opdat de mens zijn rug zou rechten, die nu gekromd groeit in de slaapwandel van de verdrukking. Niet langer zal de duisternis heersen, zij zal verdwijnen als de nacht met de eerste zonnestrallen."

Ze zeiden: "De mens heeft lang genoeg de sterren gezien, en heeft lang genoeg gedroomd. Laat hem nu het ontwaken kennen, en de wereld waarin hij leeft, laat hem niet verder zoeken en verlangen, maar laat de tijd gekomen zijn waarop hij zichzelf ontdekt en in zijn ziel de wereld vindt."

Ze zeiden: “De Moeder leeft in elk, zoals ieder leeft binnen in de Moeder. Het is tijd haar weer te kennen, het is tijd om weer te wandelen in haar pracht, en te leven met haar luchten. Bezoek haar, spreek met haar, luister naar haar, elke ochtend en elke avond weer. Sluit haar in je hart met open armen, en word nog kleiner dan een kind. Fluit met haar en steiger, straal met haar en val, klink met haar en leef. Want zij is vol wijsheid en vol mededogen, zij is vol liefde en vol gaven. Spreek met de vogel, adem met de kikkers, dans met de slang en spring met de vissen. Want jullie zijn het leven, en het leven is vervuld van u.”

En het boek ging verder, en de draken spraken: “Geef niet toe aan de angst voor de dood, die heimelijke bedrieger. Alles wordt herboren, er is geen aarde dat niet tot bladgroen wordt, en er is geen blad dat niet weder tot de aarde keert. Alles verdwijnt en alles verschijnt opnieuw in de Moeder, en dat is hoe zij groeit, en hoe zij nieuwe pracht en kleuren schetst. Het is haar vreugde te herleven, te groeien, te bloeien, onvatbaar voor dood, onbekend met de aanspraak die vergankelijkheid op haar wil maken. Zij is eeuwig, in alles, door alles, en met alles, is zij alles.”

Toen werd de hemel duister, en de draken spuwden vuur. Zij stegen hoger en hoger en bliezen vol passie uit hun longen. En uit het vuur werd een wereld geboren, een wereld van de mensen, en in de duisternis klonk een stem. “Het ego heeft zijn spel gespeeld, het kleine zelf heeft meer dan tijd genoeg gehad. Het heeft zich afgekeerd van het leven, in burchten van ongevoeligheid. En het heeft burchten belegerd ook, wanneer het zocht zich te verheffen boven nog een deel van het leven. Het heeft hard willen leven, een ijdel wezen ongeworteld. De mens heeft zich verheven ten kosten van zijn naaste, op wie hij insloeg tot hij als de meest gevoelloze steen misschien boven hem kwam te staan. Toch was er nooit vreugde in het bouwen van een burcht, geen plezier in het neerslaan van een broeder. Er was geen overwinning in het onderwerpen van een buur, want het waren tijden waarin de ziel niet werd gehoord. Leven was niet aan de orde, het was een plicht maar, het was een last, het waren dromen van de dood. Het was de angst, die aan de orde was. Hoe kon er vreugde zijn, verloren als men altijd was al van de dood ?”

En de mensen sloten stil hun ogen, en weenden bittere tranen om de eeuwen van verlorenheid, om de angst waarin zij leefden, om een wereld vol gruwel en geen weg eruit. En de draken rezen hoger, en braakten ballen en wolken van vuur, en de stem van de Aarde weerklonk, diep en vol begrip, wijsheid en medeleven.

“Dit is het einde der Tijden,” klonk de stem, “er is geen steen meer op je pad. Het is het einde van de weg, het station waarin de trein nu stil gaat staan. Verder kan niet meer, het einde is bereikt. De laatste steen waarop het ego steunen kon ligt onder hem, en hij kan nog slechts het pad verlaten, en opnieuw onder de bomen dwalen. Hij zal de rivier vinden om te drinken, hij zal de vruchten ontmoeten waarmee hij zijn honger stillen kan. O, het grootste avontuur kan nu pas komen, nu hij de stenen weg verlaat. Dit is het einde der Tijden !” klonk de stem.

En de krijger rustte in de toren, en het boek bladerde voort, en aan de voet van de trappenhall briede het paard wild en vol vuur, trots op elke hoefslag waarmee hij zijn rijder door het diepst van alle wouden had geleid.

En in de wereld van de mensen, brandde de wereld van de draken door, en vulde de hemelen van visioenen. En de mensen zagen, en zij wisten in hun harten dat het de waarheid was.

“Dit is het einde der Tijden,” klonk de stem, “de wereld zal niet langer lijden. De Moeder heeft u uitverkoren, om de eersten te zijn sinds mensenheugenis die het kleine zelf verlaten, die de burchten achterlieten en het zwaard niet langer neerslaan op hun medemens. De Moeder geeuwt nog na nu van haar dromen, en ontwaakt weldra in ieders hart, op ieders tong, in ieders heupen. Niet langer zal de mens gebukt gaan onder het zwaard van zijn tirannen. Niet langer zal de Moeder worden gestraft, bedreigd, vermoord. Dit is de tijd nu van de draken, dit is de tijd waarin zij wakker wordt, in elk van u.”

En felle kleuren vulden de Drakentoren, en de stenen schitterden en beefden, en alles werd vervuld van energie. En de krijger stond daar, uitgeput, want dit was het laatste van zijn krachten, dit was het eind en doel nu van zijn leven. Ook zijn weg was volbracht, de draken waren gewekt nu en de boodschap was gaan leven. Dra zouden zijn kleren op de vloer maar vallen, en zijn hart zou ontbranden in het offer dat zijn leven van de eerste dagen was geweest.

“Tirannen hebben burchten gebouwd en belegerd, tirannen hebben gedroomd van dood en van bezit, van groei, expansie, van een hogere troon en van meer onderdanen. Zij hebben hun Moeder een mes op de keel willen zetten en haar bezittingen roven. Tirannen waren altijd al blinde mensen, die niet zagen dat zij hun eigen dood veroorzaakten maar, en dat ze zelf zonder have zonder goed maar achterbleven. Zij leefden voor de dood, zij leefden maar voor die begrieger, zij leefden voor de angsten van het kleine zelf. Nooit hebben zij een ziel gekend, nooit hebben zij om hun wereld iets gegeven. Het is het einde van hun dagen. Het is tijd voor de wereld van de mensen om terug te keren naar hun echte zelf, naar hun Moeder die in en door hen, en met hen en voor hen leeft. Het is de tijd waarin ieder dit zal zien, en zijn dorst voelt het te leven.”

En een storm stak op, en bliksems schoten door de lucht, en de draken rezen hoger, en spuwden, en braakten vuur. En met de regen kwam de mist, en in de mist ontstonden wouden van de toekomst. De stem werd vrouwelijker nu, vervuld van mededogen, wijsheid en begrip.

“Zij die door de eeuwen hebben geprobeerd hun ogen te openen en te leven naar hun hart, zij die de waarheid kenden en haar uitdroegen, zij die kinderen waren van de Moeder, zijn vermoord en verbannen, gestraft en uit de weg geruimd, om de troon van de tiran niet te doen wankelen. Alles is geweken voor het kleine zelf, voor het bezit, voor de ijdelheid, voor de angsten van de dood. Onze Moeder verlangt naar ons, en droomt dat wij naar haar nu willen terugkeren, als het mooiste dier, als de rijpste vrucht, als een bloem vol duizend geuren. Dit is het einde van de burchten, dit is het einde van de angst, het einde van verhevenheid en onderwerping. De tijd is aangebroken van broederschap in het beeld van een levende Aarde, die ons altijd bemint en altijd om ons geeft.”

De wereld van de mensen

En de sjamaan die ooit een ninja was, verdween als een zuchtje in de lucht. Zijn kleren vielen op de grond en verdroogden snel tot as. Zijn paard hinnikte een laatste groet en verdween toen weder in het woud, langs de weg waarop het ooit gekomen was. En de eland genoot van de regen, en hield zijn gewei hoog en voelend in de lucht.

En de draken braakten vuur.

De mensen, die de waarheid hadden gezien en met de oren van hun ziel hadden gehoord, braken de burchten af, en gaven terug zoals zij kregen: zij die uit de weg ruimden, werden nu zelf uit de weg geruimd. De minnaars van de dood kregen hun lang verwachte graf en elkeen wierp zijn ketenen af en juichte voor de draken.

Toen de storm kalmeerde, gingen de draken liggen op de toppen van de heuvels in het rond. Ze rustten uit van hun hevige werk, en genoten van het schouwspel van de wereld. Hun warme adem bleef de mensen inspireren, en het leven van elke dag werd anders en anders, en anders.

Elke ochtend en elke avond, en soms ook tussendoor, sloten de mensen stil hun ogen, en droomden van de Moeder om hen heen. Ze spraken met de vogels, ze ademden met de kikkers, ze sprongen met de vissen en glimlachten met de maan. Ze werden er zo gewoon aan, dat alles anders is, dat geen twee kristallen ooit hetzelfde zijn. Er waren zoveel verschillende mensen in de wereld als er dieren en planten waren, en stenen en mineralen, en ieder werd gezien als een bijzonder en waardevol onderdeel van een wonderlijke wereld.

De tijden van de dood werden opnieuw tijden van de Moeder, waarin evolutie opnieuw in haar handen werd gelegd. De mensen vervaagden en werden de dieren, werden de mineralen, werden de planten en gesteenten, en het was de Moeder die hen leven deed en hen liet samenleven in haar adem, die hen verbond en hen in Haar liet groeien en sterven en weer groeien in een steeds rijker wordend geheel met steeds weer nieuwe verrassingen en eigenschappen.

En de mensen hielden van de Moeder, en de Moeder zorgde voor de mensen, en zij die geïsoleerd waren werden vol hartelijkheid ontvangen, en zij die bedreigd waren werden gerustgesteld en met hernieuwd respect behandeld.

En de tirannen keerden zich in nun graf en spuwden voor 't laatst nog op de Moeder, en droomden van hun burchten en al de dood die ze ooit vierden, maar de Moeder gaf hen aan de wormen tot ze aarde werden met hun laatste zucht en niet anders konden dan zich overgeven aan het Al dat hen doorvoelde.

En een vogel vloog naar de zon, en tsielpte: "Het is een nieuwe dag, de dag waarop ik samen met mijn kinderen, eindelijk weer vliegen mag !"